

Лудъ гидия.

Криво седи, право сжди“
старъ кадия: —
Не оставя на миръ село
лудъ гидия!

не е лудо като други
отъ селото,
тамбура му яворова
на бедрото.

Рано утромъ младъ гидия
почва леко,
свири леко, а се чуе
надалеко.

Надалеко по полето
до жътварки, —
сърпи пущатъ и захвърлятъ
паламарки.

Плѣсватъ ржце и залавятъ
хоро вито, —
извиха се, изтѣпкаха
златно жито. . .

Дойде пладне, лудо младо
не почива,
колко свири, толкозъ повечъ
зле отива:

че се чуе до невѣсти
на рѣката, —
тѣ забравятъ бухалкитѣ
и платната.

Та на хоро се залавятъ
пошурѣли;
дойде порой и отвлѣче
платна бѣли. . .

Пладне, вечеръ лудъ гидия
не престава —
на бабитѣ край огнище
миръ не дава;

насамъ-натамъ—унесатъ се
въ гласъ далеченъ;
огънь гасне — все зелника
недопеченъ.